

Χαιρετισμός Δημάρχου Λεμεσού Νίκου Νικολαΐδη στην παρουσίαση του βιβλίου του Νίκου Ρολάνδη «Ματιές στη ζωή και στην Ιστορία» Πέμπτη 28/11/2019 στις 7:00 μμ στο Πολιτιστικό Κέντρο «Πάνος Σολομωνίδης»

Με μεγάλη χαρά αποδέχτηκα την τιμητική πρόσκληση του Νίκου Ρολάνδη να απευθύνω χαιρετισμό στην αποψινή εκδήλωση για την παρουσίαση στην πόλη μας, του βιβλίου του με τίτλο «Ματιές στη ζωή και στην Ιστορία».

Αποδέχτηκα την πρόσκληση γιατί θεώρησα την παρουσίαση του βιβλίου, μια εξαιρετικά καλή ευκαιρία να εκφράσω και δημόσια την εκτίμηση μου προς ένα άνθρωπο προς τον οποίο προσωπικά αισθάνομαι ιδιαίτερο σεβασμό. Αλλά και ως Δήμαρχος της πόλης, να αδράξω την ευκαιρία να πω στον κύριο Ρολάνδη, αυτό που η κυπριακή κοινωνία οφείλει για πολλούς και βάσιμους λόγους να του πει: ένα μεγάλο «ευχαριστώ» για την προσφορά του στα κοινά.

Το βιβλίο του Νίκου Ρολάνδη, έστω και αν δεν είναι μια αυτοβιογραφία, με την αυστηρή έννοια του όρου, είναι μια αυτοπροσωπογραφία μιας πολυσύνθετης προσωπικότητας η οποία περιγράφεται μέσα από την παράθεση προσωπικών εμπειριών, θέσεων και απόψεων. Το βιβλίο ασφαλώς και υπερβαίνει τα όρια μιας προσωπικής ιστορίας, και αποκτά τη σημασία μιας σοβαρής και τεκμηριωμένης αναφοράς σε σημαντικές πτυχές της νεότερης ιστορίας της πατρίδας μας, από ένα δημόσιο άνδρα, που συνέδεσε το όνομα του κατά τρόπο πρωταγωνιστικό στις πλείστες φορές, με τις εξελίξεις και τη διαμόρφωση αυτών των πτυχών της ιστορίας του τόπου μας.

Διαβάζοντας το βιβλίο, είχα την ευκαιρία να διαβάσω και διάφορα σχετικά δημοσιεύματα για το βιβλίο αλλά και για το συγγραφέα του βιβλίου. Σε όλες τις αναφορές για το Νίκο Ρολάνδη, από μια σειρά από πολιτικά πρόσωπα, υπήρχε μια κοινή συνισταμένη που αποτελείτο από 3 προσδιοριστικά επίθετα για αυτόν: Διορατικότητα, σταθερότητα, ρεαλισμός. Συμφωνώ και εγώ και με τα 3 αυτά επίθετα. Ο Νίκος Ρολάνδης υπήρξε ένα πολιτικός που τον χαρακτήριζε η διορατικότητα. Διέβλεψε μια σειρά από εξελίξεις σε πολλούς τομείς και η ιστορία επανειλημμένα τον επιβεβαίωσε. Τον διέκρινε μια σταθερότητα σε θέσεις και αρχές, τις οποίες αρνήθηκε να αλλοιώσει παραιτούμενος και από το αξίωμα του ΥΠΕΞ. Τις θέσεις του τις υποστήριξε με ρεαλισμό και σθένος, ανεξάρτητα από πόσο ευρέως ήταν αποδεκτές ή πόσο δημοφιλείς ήταν αυτές οι θέσεις. Ο Νίκος Ρολάνδης επεδίωκε πάντα να λέει το σωστό και όχι το ευχάριστο.

Ο συγγραφέας κάνει μια παραδοχή, ότι το κυπριακό πρόβλημα δεν αποτελεί ουσιώδες μέρος του βιβλίου του, παραπέμποντας τον αναγνώστη στο άλλο του βιβλίο «Άρθρα για την Κύπρο» για μια πιο ουσιώδη αναφορά στο κυπριακό. Παρ' όλα αυτά, τα 7 από τα 8 πρώτα κεφάλαια του βιβλίου του αναφέρονται στο Κυπριακό. Ξεκινώντας από μια σύντομη εισαγωγή στο κυπριακό πρόβλημα αναφέρεται σε 6 ζητήματα που αποτέλεσαν

και αποτελούν ακόμα σημεία αιχμής και συζήτησης: Το ΑγγλοΑμερικανοΚαναδικό Σχέδιο, οι έποικοι, το μίνι πακέτο Αμμοχώστου-Αεροδρομίου Λευκωσίας, ο χάρτης Gobi, οι δείκτες Γκουεγιάρ και η Αμμόχωστος. Οι αναφορές του στα μεγάλα και αμφιλεγόμενα αυτά ζητήματα, έχουν μια βασική πολιτική επιχειρηματολογία που καταλήγει στη δική του ρήση ότι «οι χαμένες ευκαιρίες οδηγούν σε χαμένες πατρίδες».

Των αναφορών του στα 6 προαναφερθέντα ζητήματα, προηγείται ένα κεφάλαιο για το φυσικό αέριο, καταδεικνύοντας με αυτή τη σειρά που επέλεξε, την τεράστια εθνική σημασία των ενεργειακών μας πόρων. Ένα ζήτημα για το οποίο η συμβολή του Νίκου Ρολάνδη υπήρξε αδιαμφισβήτητη. Προώθησε το θέμα των υδρογονανθράκων, εν μέσω αμφισβήτησης και δυσπιστίας, θέτοντας όμως τη βάση για τις μετά από πολλά χρόνια εξελίξεις.

Εντυπωσιακές επίσης είναι οι αναφορές του βιβλίου σε δεκάδες πολιτικές προσωπικότητες και άλλες διασημότητες για τις οποίες μας αποκαλύπτει προσωπικές εμπειρίες και βιώματα.

Στο κεφάλαιο 76 ο συγγραφέας κλάνει μια αναφορά στις, όπως τις αποκαλεί «προεδρικές επιδιώξεις» του, παραπέμποντας στις δύο απόπειρες του να διεκδικήσει την προεδρία της Δημοκρατίας το 1988 και το 1998. Καταλήγει με την εξής παράγραφο: « Οι προεδρικές μου επιδιώξεις τερματίστηκαν. Μου άφησαν μια πικρή γεύση, αλλά ταυτόχρονα και τη γεύση πως δυστυχώς σε αυτόν τον τόπο, με την αλήθεια ως λάβαρο, δεν μπορείς, δεν σε αφήνουν, να ανέβεις στις πιο ψηλές βουνοκορφές.»

Αγαπητέ κύριε Ρολάνδη, μπορεί να μην ανέβηκες στις πιο ψηλές βουνοκορφές των πολιτειακών αξιωμάτων. Κατάκτησες όμως τις πιο ψηλές βουνοκορφές της εκτίμησης μας. Και την πιο ψηλή βουνοκορφή απ' όλες: της ιστορικής καταξίωσης.

Σε ευχαριστούμε.